

— późniejszą zmianę art. 72 ust. 1 ustawy o podatku VAT (obowiązującą od dnia 1 stycznia 2010 r.), zgodnie z którą prawo do odliczenia może być wykonane w tym okresie rozliczeniowym, w którym prawo to powstało, lub w jednym z kolejnych dwunastu okresów rozliczeniowych?

- 2) Czy zasadę neutralności podatkowej jako zasadę podstawową, mającą znaczenie dla utworzenia i funkcjonowania wspólnego systemu podatku VAT, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczalna jest praktyka kontroli podatkowej taka jak w sprawie przed sądem krajowym, która w wypadku stwierdzenia spóźnionego naliczenia podatku VAT nakłada karę w postaci odsetek, a ponadto karę w postaci odmowy prawa do odliczenia, w konkretnych okolicznościach, w jakich znajduje się wnosząca kasację, uwzględniając fakt, że dostawa nie została utajniona i jest odnotowana w księgach rachunkowych, administracja skarbową dysponuje niezbędnymi informacjami, nie występuje nadużycie i nie wyrządzono szkody w budżecie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Warna (Bułgaria) w dniu 8 czerwca 2011 r. — Bonik EOOD przeciwko Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnienieto”, grad Warna, pri Centralno upravlenie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. zaskarżania i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

(Sprawa C-285/11)

(2011/C 238/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administratiwen syd Warna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bonik EOOD.

Strona pozwana: Direktor na Direkcija „Obzhalwane i uprawlenie na izpylnienieto”, grad Warna, pri Centralno upravlenie na Nacionalna agencija za prihodite (dyrektorowi dyrekcji ds. zaskarżania i zarządzania egzekucją w Warnie przy centralnym zarządzie Narodowej Agencji Skarbowej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z przepisów art. 178 lit. a) i b), art. 14, 62, 63, 167 i 168 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ można wywieść wykładnię pojęcia „brak faktycznej dostawy”, a jeżeli tak, to czy pojęcie „brak faktycznej dostawy” w odniesieniu do jego definicji pokrywa się z pojęciem „oszustwa podatkowe” czy też jest w nim zawarte? Co w rozumieniu dyrektywy obejmuje pojęcie „oszustwa podatkowe”?
- 2) Czy w świetle definicji pojęcia „oszustwa podatkowe” oraz motywów 26. i 59. w związku z art. 178 lit. b) dyrektywa

wymaga, aby formalności zostały dopełnione wyraźnie na drodze prawodawczej poprzez akt najwyższego organu ustawodawczego państwa członkowskiego, czy też dopuszcza ona, aby owe formalności nie zostały dopełnione na drodze prawodawczej, lecz odzwierciedlały praktykę i orzecznictwo administracyjne (i w zakresie kontroli podatkowych)? Czy formalności mogą być wprowadzone przez akty prawodawcze organów administracyjnych lub wytyczne administracji?

- 3) Czy „brak faktycznej dostawy”, jeżeli chodzi o pojęcie, które różni się od pojęcia „oszustw podatkowych” i nie jest objęte jego definicją, stanowi formalność na podstawie art. 178 lit. b) lub środek na podstawie motywu 59. dyrektywy, których wprowadzenie skutkuje odmową prawa do odliczenia i podważa neutralność podatku VAT, istotną zasadę wspólnego systemu podatku VAT, który został wprowadzony właściwym prawem wspólnotowym?
- 4) Czy można przewidzieć dla podatników formalności, na podstawie których muszą oni wykazać dostawę poprzedzającą dostawę następującą między nimi (ostatnim odbiorcą i jego dostawcą), aby dostawa została uznana za faktycznie zrealizowaną, o ile organy nie kwestionują, że zainteresowani (ostatni dostawcy) zrealizowali kolejne dostawy dotyczące tych samych towarów w tych samych ilościach do kolejnych odbiorców?
- 5) Czy w ramach wspólnego systemu podatku VAT i przepisów art. 168 i 178 dyrektywy 2006/112 prawo przedsiębiorcy do uznania płatności podatku VAT od określonej transakcji:
- a) należy oceniać wyłącznie w odniesieniu do konkretnej transakcji, w której uczestniczy przedsiębiorca, biorąc pod uwagę zamiar przedsiębiorcy uczestniczenia w transakcji, lub
- b) należy oceniać z uwzględnieniem wszystkich czynności, włącznie z poprzednimi i kolejnymi transakcjami, jakie tworzą łańcuch dostaw, do którego należy sporna transakcja, biorąc pod uwagę zamiary pozostałych uczestników łańcucha, których przedsiębiorca nie zna lub nie może się o nich dowiedzieć, ewentualnie działania lub zaniechania wystawcy faktury i pozostałych uczestników łańcucha, a mianowicie ich poprzednich dostawców, których odbiorca dostawy nie może kontrolować i od których nie może żądać konkretnego zachowania, lub
- c) należy oceniać z uwzględnieniem działań stanowiących nadużycie i zamiarów innych uczestników łańcucha, o których udziale przedsiębiorca nie wiedział i w odniesieniu do których działań lub zamiarów nie można stwierdzić, czy mógł się o nich dowiedzieć, i to niezależnie od tego, czy te działania i zamiary miały miejsce przed daną transakcją lub po niej?

- 6) W zależności od odpowiedzi na pytanie piąte: czy transakcje takie jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym należy uważać za odpłatne dostawy w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 lub za część działalności gospodarczej podatnika w rozumieniu art. 9 ust. 1 dyrektywy?
- 7) Czy jest dopuszczalne, aby prawidłowo udokumentowane i zgłoszone dla celów podatku VAT przez dostawcę transakcje takie jak stanowiące przedmiot postępowania przed sądem krajowym, w odniesieniu do których odbiorca faktycznie nabył prawo własności do towaru, na który została wystawiona faktura i brak jest informacji co do tego, czy faktycznie otrzymał on towar od osoby, która nie jest wystawcą faktury, nie były uważane za odpłatne dostawy w rozumieniu art. 2 dyrektywy 2006/112 tylko dlatego, że dostawca nie został znaleziony pod podanym adresem i nie przedłożył dokumentów wymaganych w ramach kontroli podatkowej lub nie wykazał wobec organów podatkowych wszystkich okoliczności, w jakich zostały zrealizowane dostawy, w tym pochodzenia sprzedanego towaru?
- 8) Czy uzależnienie prawa do odliczenia od zachowania dostawcy lub jego poprzednich dostawców stanowi dopuszczalny środek do zapewnienia poboru podatku i zapobiegania oszustwom podatkowym?
- 9) W zależności od odpowiedzi na pytania drugie, trzecie i czwarte: czy środki organów podatkowych takie jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, które prowadzą do wyłączenia uregulowania w zakresie podatku VAT w odniesieniu do transakcji zawartych przez przedsiębiorcę w dobrej wierze, naruszają wspólnotowoprawne zasady proporcjonalności, równego traktowania i pewności prawa? [Or. 4]
- 10) W zależności od odpowiedzi na pytania poprzedzające: czy w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym odbiorca dostaw ma prawo do odliczenia podatku naliczonego mu na fakturze przez dostawców?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie T-382/06 Tomkins plc przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 7 czerwca 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-286/11 P)

(2011/C 238/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, V. Bottka, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tomkins plc

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- oddalenie w całości skargi wniesionej przed Sądem;
- zobowiązanie skarżącej do pokrycia całości kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi w odwołaniu pięć następujących zarzutów:

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że skracając ustalony w decyzji czas trwania naruszenia na podstawie okoliczności, których Tomkins nigdy nie podnosił, Sąd wyraźnie orzekł *ultra petita*. W orzecznictwie sądów Unii nie uznaje się odstępstw od reguły ustanowionej w wyroku w sprawie C-310/97 P *AssiDomän* na tej podstawie, że obie skarżące wchodziły w skład tego samego przedsiębiorstwa. W wyroku w sprawach połączonych C-201/09 P i C-216/09 P *ArcelorMittal Luxembourg* Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnił ostatnio, że wniesienie skargi przez jeden z podmiotów należących do danego koncernu nie wpływa na sytuację prawną pozostałych podmiotów wchodzących w skład tego samego przedsiębiorstwa.

W ramach drugiego zarzutu odwołania Komisja twierdzi, że Sąd naruszył także prawo, stwierdzając, że żądania Pegler (spółki zależnej, w sprawie T-386/060) oraz Tomkins (spółki dominującej, w sprawie T-382/06) miały „ten sam przedmiot”. Chociaż okres kwestionowany przez Tomkinsa był znacznie krótszy niż okres zakwestionowany przez Peglera w odrębnej sprawie, obu spółkom przyznano taką samą obniżkę ze względu na czas trwania naruszenia. Jednakże Pegler nie tylko zakwestionował znacznie krótszy okres, ale także oparł swą skargę na innych a nawet przeciwnych zarzutach względem zarzutów Tomkinsa. Kwestionując początkowy czas trwania naruszenia Pegler miał na celu oczyszczenie się z zarzutów i obciążenie winą Tomkinsa, podczas gdy cel, do którego zmierzał Tomkins był raczej ograniczony, a mianowicie sprowadzał się do podważenia dowodów dotyczących pierwszych 38 dni (co nie wpłynęłoby nawet na czas trwania naruszenia przyjęty przy wymierzaniu grzywny).

Ponadto ocena Sądu oparta jest na błędnym założeniu faktycznym, że Tomkins podniósł, że „jeśli należy stwierdzić nieważność tej decyzji w zakresie dotyczącym Peglera, należy to również uczynić w zakresie jego dotyczącym” (pkt 42 zaskarżonego wyroku). Tomkins nie podniósł takiego zarzutu ani w skardze, ani w replice (na tym etapie postępowania byłyby to zresztą zarzut spóźniony). Zarzut skarżącej został zatem wypaczony, co samo w sobie wystarcza do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Trzeci zarzut odwołania dotyczy nieuwzględnienia okoliczności, że Tomkins był częścią przedsiębiorstwa, które faktycznie popełniło naruszenie. Sąd naruszył prawo przez to, że ograniczył odpowiedzialność podmiotu (spółki dominującej Tomkins)